Vervolg van pag. 6.

ongelooflijk onbeholpen gebaar, zwak en toch machtig tevens door de ontzaglijke inspanning, welke eruit sprak, spreidde de zieke boer de armen uit, stutte de bibberende handen weerszijds op het bed. Hij deed een wilde poging om ook het bovenlijf nu op te richten, maar faalde.

Doch gaandeweg minderde de moeheid, en naarmate die minderde, kwam een wonderbare geestkracht den zieke bezielen. En zie, zie, als door een onzichtbare hand omhoog getild, rees de machtelooze overeind. Hij handelde als in extase, moeheid en zwakte waren henen ; iets in hem gebood en zóo machtig, zóo machtig, dat zijn bijna vermolmde leden gehoorzaamden. Hij sloeg het beddek weg, en met een schier bovenmenschelijk gebaar plaatste hij de voeten op den grond. En het was ontzettend, dien man, die in een jaar niet van zijn bed geweest was, daar nu waggelend en tastend, en met een waanzinnig starren blik door het vertrek te zien schrijden. Het geleek wel of hij op een koord liep, zoo zeer worstelden zijn armen om evenwicht voor zijn lichaam ; hij schreed naar het venster, naar de zon, naar het lokkende, lieve leven, en met uitgestoken armen van verlangen viel hij op den bij het raam staanden stoel neer.

Een wijle overmande hem nu een gevoel van flauwte, van duizeligheid, maar dan overwon de kloppende kracht van het geheimzinnig mechanisme in hem opnieuw, de moeheid viel van hem als een doek ; het was als had hij in een krachtmakend, bezielend water gebaad ; hij richtte zich op, en keek door het venster naar de wereld. En heete tranen zonken uit de doodsche holle oogen door de diepe gleuven van de kaken neerwaarts op de borst, die in het geopende hemd niet veel meer dan armelijk gebeente was . . .

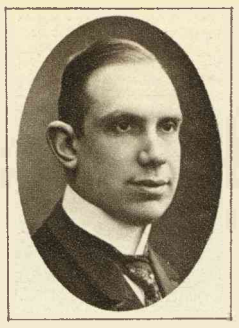
Wankelend was hij, toen hij zich wat vermand had, op de kamerdeur toegeschreden, de keuken door, waar alles nog was, goed en gul van aanzicht, als in vroeger dagen.

Hij opende de plaatsdeur, en sloeg bijna omver ; een vlaag van diepen zwaren geur — de geur der aarde, de geur van het leven — sloeg hem, en schier bedwelmd zonk hij tegen den wand ; zijn lichaam hield hem niet meer : het was de inwendige, wonderlijke macht, welke hem voor neerstorten beveiligde. Langzaam durfde hij de buitenlucht op te snuiven en de zalige zegen doordrong hem als wilde wijn. Hij kon zich niet verzadigen. Het was alsof hij uit zijn graf herrezen was en nu plotseling in een van de hevigst levende oorden der wereld stond. De boomgaard bloeide, de boomgaard bloeide ; boven den groenen vloer lag over de witgekalkte stammen, die het als zuilen schoorden, een onafzienbaar bloesemdak, welig wollig wit en roze, ondoordringbaar dicht en toch luchtig als schuim, schitterend gouddoorschenen van de zinkende avondzon. Hij moest bij dien aanblik een wijle de oogen sluiten. . . .

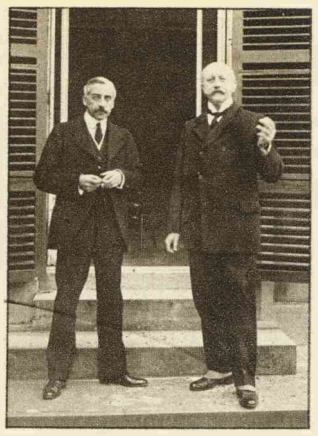
Eensklaps vernam hij dan zacht en vreugdevol gehinnik als een wondere lach. Het was Vos, die zijn grooten kop over het weihek naar hem toestak, en als hij naderbij gekomen was, hem met den vochten damp van zijn adem als met een warmen wind omwoei, en zijn natten snoet liefkoozend langs zijn hand wreef. En het vroolijke geluiden-leven van het erf begon nu eerst recht. Bits, die in den luwen lenteavond lui had liggen dutten, sprong wakkergeschrikt door het gehinnik, dol heen en weer en rolde robbedoezend aan zijn ketting. De kippen kokkokkokten in den ren, vanuit één klonk dof geknor van de varkens, een geitje blaatte als een roepend kind. Boer Andries was opgestaan. Zijn stemming hief hem hoog boven de werkelijkheid ; de macht van zijn lichaam was wel bijna even groot als voor zijn ziekte, zoo leek hem. Hij wilde het erf bij den stal oploopen om daar alles eens te gaan bekijken, maar de hevige spanning verslapte reeds, zijn knieën knikten, zijn armen gebaarden onbeheerscht, hevige pijnsteken doorkorven plotseling zijn achterhoofd, en een gevoel van misselijkheid kwelde hem bovenmate. Hij sukkelde weer naar binnen, zette zich in de keuken op den eersten den besten stoel, en daar in die dierbare omgeving, die hem zoo gemeenzaam was, werd de lichamelijke benauwdheid weder van hem genomen. Zijn hooge gemoedsstaat beheerschte zijn physieke zwakte weder gansch en al. Hij overpeinsde het huiseluk geluk, dat hem nog bereid scheen hier in deze kleine wereld van gezelligheid met zijn goede kinderen, die sedert zijn vrouw, nu vele jaren geleden, gestorven was, hem met hartelijke gezelligheid omringden. Dat zij gedurende zijn ziekte wel eens wat onverschillig hem toegeschenen hadden, schreef hij op rekening van zijn egoïsme ; zij waren gezond, hij ziek ; dat paste op den duur niet bij elkaar ; in den grond waren zij wel goed voor hem geweest . . . Hij kon zich in zijn wonderlijke gestemdheid nu nauwelijks meer voorstellen, zoo ernstig en langdurig te zijn ziek geweest, zoo veilig, zoo goed en gelukkig voelde hij zich nu in dit hem zoo gemeenzame vertrek. En hij had een behoefte, zich hier weer als vroeger te nestelen. Nauwelijks gevoelend hoe het slechts een bedrieglijk spel was dat hij speelde, trad hij naar de groote tafel in den uithoek, waar zij huisden, en wilde, al was het slechts even, in zijn ouden rieten leunstoel gaan zitten. Maar die was er niet . . . Hij begreep niet goed waarom ; zoo oud was die stoel toch nog niet, dat men hem had moeten wegdoen, leek hem . . . Hij keek naar de kast, waarop de standaard met zijn pijpen altijd gestaan had. Ook die was er niet meer. . . En hij begreep nóg niet . . . Een blik naar de latafel, waar zijn groote koffiekop met het bonte landschap altijd had gestaan. Maar ook die was er niet meer . . . En nog begreep hij niet . . . Hij trad op de schap toe, waarop zijn kleine bijbel altijd gestaan had. Maar ook diè was er niet meer. En nog begreep hij niet. Strompelend schoof hij naar de hangkast, en opende die. Zijn kleeren waren er niet meer in. Zijn schoenen niet. Zijn hoed niet. Niets. Niets. En in de plaats daarvan hingen de kleeren van zijn dochter Marretje er in. Toen begreep hij. Men had hem al afgeschreven in zijn eigen gezin. Men leefde al zonder hem voort. Hij was dood voor zijn kinderen. Het leven was voor de levenden ; hij had uitgediend ; het zijne was voorbij...

En een woeste droefenis viel op hem. Met de vuisten in de oogen gedrukt stortte hij op een stoel voor de tafel neer, en snikte en snikte, met woeste schokken, die echter al zeer spoedig in kracht afnamen. . . .

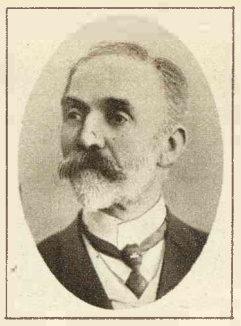
Toen Marretje, die een loopje gemaakt had, thuis kwam, vond ze haar vader zóo dood over de tafel liggen.

MR. J. R. H. VAN SCHAIK,
is gekozen tot lid der Tweede Kamer voor het district Rheden, vacature Jhr. Van Nispen tot Sevenaer.

DE OOSTENRIJKSCHE GEZANTEN
bij het Nederlandsche hof. Rechts: de vertrekkende Oostenrijksche gezant Baron Von Giskra; links de nieuwe ambassadeur graaf L. Széchényi.

J. C. ROBERTSON,
referendaris ter Gemeente-secretarie, chef van de afdeeling militaire Zaken te 's-Gravenhage, heeft ontslag aangevraagd uit den Gemeentedienst.

CHARLES DE BEER.

C. KOLFF AQzn.†

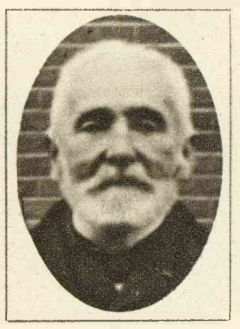

G. J. DE JONGH.†

Een in de opera-wereld zeer bekende en gewaardeerde kunstenaar, de heer CHARLES DE BEER, regisseur bij de Fransche Opera te 's-Gravenhage, bereikte den 6en Februari den 75-jarigen leeftijd. — Te Rotterdam is overleden de heer C. KOLFF AQzn., een in de financieele wereld zeer geziene persoonlijkheid. De overledene was lange jaren lid van de Kamer van Koophandel te R'dam en consul-generaal van Zweden. — Op 31 Januari overleed te Den Haag de heer G. J. DE JONGH, oud-directeur van gemeente-werken te Rotterdam, oud-lid der Prov. Staten, Commandeur in de Orde van Oranje-Nassau, Ridder Nederl. Leeuw en Legioen van Eer, enz.

J. VAN HASSELT.†

J. J. SLATERUS.†

J. A. PISTORIUS.†

Te Heemstede is overleden de heer J. VAN HASSELT, oud-directeur van de Amsterdamsche Waterleiding en oud-voorzitter van de Maatschappij van Nijverheid. — Op 89-jarigen leeftijd is te 's-Gravenhage overleden de heer J. J. SLATERUS, oud-ingenieur-verificateur van het kadaster, officier in de orde van Oranje-Nassau. — In den ouderdom van 75 jaar is te Helmond overleden de heer J. A. PISTORIUS, oud-lid van de Provinciale Staten voor Noord-Brabant en oud-wethouder der gemeente Helmond.

DE LEVENSMIDDELEN- EN BRANDSTOFFENNOOD IN DE HOOFDSTAD

Het gebrek aan levensmiddelen en brandstoffen in de hoofdstad heeft niet alleen aanleiding gegeven tot een „meeningsverschil" tusschen haar burgemeester en minister Posthuma, maar is bovendien ook oorzaak van opstootjes en relletjes, waarbij somtijds door de politie van gummistok of sabel moet worden gebruik gemaakt. De winkels, waar nog iets te krijgen is, worden steeds door politie beschermd, daar het publiek meermalen getoond heeft, zichzelf te willen helpen.

DE LEVENSMIDDELEN- EN BRANDSTOFFENNOOD IN DE HOOFDSTAD.
Bereden politie beschermt de wagens met levensmiddelen of brandstoffen, die door de stad rijden.